

TEDNIK ZA VSE

Izhaja vsak četrtek.

V Ljubljani, dne 17. januarja 1935.

Leto I. Štev. 7.

Mesečna naročnina Din 4.—. Za inozemstvo Din 8.—. Uredništvo in uprava se nahajata Moste, Tovarniška ul. 11.

Napad.

Napisal: Wewi.

Srečanje gospodov Simpsona in Pebblesa je bilo slučajno in enkratno, kakor srečanje dveh zvezd v vesirju. Prišlo je do tega na ta način, da je gospod Simpson, ki je prispel z transkontinentalnim ekspresom pred kolodvor v Chikagu izbral isti avtotaksij, kakor gospod Pebbles.

— Kam, Sir?, je vprašal šofer.
— Carlton Hotel. —

Mister Simpson je stopil v taksi in prepozno odkril, da v njem že sedi Mister Pebbles, mož, ki ga še nikoli v svojem življenju ni videl. Mister Pebbles pa je imel očitno neprijetno navado, da je pričakal tuje ljudi z naperjenim samokresom. Simpson je z odprtimi ustmi zijal v tujega sopotnika. Njegov pogled je begal od vrat avtomobila do cevi samokresa.

— Kaj hočete od mene?, je vprašal prestrašen.

Mister Pebbles se je vljudno nasmehnil:

— Težki časi so sedaj..., kriza traja predolgo..., z eno besedo: gotovo imate denarnico pri sebi... zlato uro in morda celo zlato tobačnico..., za čeke se v ostalem

ne zanimam..., izplačilo je tako neredno. —

Mister Simpson je brez besede potegnil iz žepa denarnico, uro in tobačnico.

Vse skupaj je izročil Mistru Pebblesu.

— Rešeno? —

— Hvala lepa! —

Mister Pebbles je odprl denarnico, videl v njej lepe tisočake, preiskusil je uro ter strokovnjaško ocenil tobačnico.

— Zadovoljni?, je vprašal Mister Simpson.

— Popolnoma, — je potrdil Pebbles, — še enkrat, moja najtoplejša zahvala. Hočete biti še nekaj časa v moji družbi ali greste rajše naravnost v hotel? —

— Slednje bi mi bilo ljubše! —

Mister Pebbles je dal šoferju dogovorjeni znak.

Voz je obstal.

— Oprostite..., kraj je sicer nekoliko osamljen, toda za prvim oglom boste dobili policista, ki vam bo pokazal najbližjo pot v hotel. Lahko noč! —

Luči avtomobila so izginile v temo.

Bilo je pol ure kasneje, ko je avto obstal pred neko hišo v severnem delu mesta.

— Kdo? — je zaklical glas iz temne veže.

— Jaz sem, Pebbles. —

— Si napravil lov? —

— Pa kakšen! —

Mister Pebbles je vstopil v sobo. Cela kopica mož ga je pričakovala. Mister Pebbles je triumfalno ter se potrkal po žepu. Naenkrat pa se je prenehal smeјati. Njegovi prsti so mrzlično iskali po žepih. Nobene denarnice, niti ure, niti tobačnice. Samo v svoji, popolnoma izpraznjeni denarnici, je našel listek:

— Veseli me, da sem vas spoznal. Vaš tovariš! —

Mary so ugrabili . . .

Izvirni roman „Rakete“. — Spisal

Hinko H. R.

7. nadaljevanje.

Velika dvorana v Metropoliu je bila nabito polna. Vsak je hotel zopet po dolgem času videti ples slavne Lole, ljubljenske občinstva.

Ljudje so že nestrpnost pričakovali začetka predstave in nekateri so pričeli celo ploskati.

Pri svoji običajni mizi je sedel — Jack. On ni prišel radi zabave,

nitni radi Lole, nego le zato, ker je upal, da se mu morda posreči najti kako sled za Mary. Popolnoma brezbrizno je sedel ob mizi ter zamisljeno kadil cigareto. Sem in tja se je ozrl po ljudeh, a njegov pogled se je takoj zopet uprl srepro v tla.

Tedaj je zapel zvonec, znak, da se bo predstava pričela. Luči v dvorani so potemnele in zastor na odru se je dvignil. Burno pozdravljena je nastopila Lola. Orkester je zaigral in ples je pričel. Vsi so napeto zasledovali vsak njen gib, ki je bil preračunjen na efekt. Po vsaki točki je žela Lola ogromen uspeh.

Luči v dvorani so zopet zasijale in zastor se je spustil. Nastal je odmor.

Jack se je ozrl okrog sebe. V tem trenutku je opazil pri mizi, ki je bila nasproti njegove in je bila doslej nezasedena, dva moža, ki sta se tiho razgovarjala. Takoj sta zbudila Jackovo pozornost.

Prvi je bil očitno židovskega porekla, drugi pa je imel inteligentne poteze na obrazu in se mu je videlo, da je izobražen.

Mi poznamo že oba. Bila sta Mozes Kohn in doktor Bugovskij. Eden za drugega nista vedela, da pride na to prireditel in šele, ko so ugašale luči v dvorani, sta se na hodniku našla. Ker Kohn ni mogel najti prostora, ga je Bugovskij povabil k svoji mizi.

Govorila sta tiho in Jack se ni dosti brigal za vsebino njunega pogovora. Toda, ko je zaslišal imenovati ime Jack, je nekoliko prisluhnil.

Kohn in Bugovskij nista opazila, da se Jack zanima za vsebino njunega razgovora. Zato nista govorila ravno neslišno.

— Fred mi je dejal, da se imenuje Jack, je dejal doktor.

Žid je prikimal ter pogladil svojo dolgo brado.

— Tako je, po mojem mnenju mora biti njen ljubček in v našem interesu je, da ga najdemo.

Doktor se je zamislil. Ko bi le slutil, kako blizu ima tega Jacka. Samo roko bi iztegnil.

— Kaj pa golobica?, je vprašal zdajci doktor žida.

— Razbija in se jezi, včasih tudi kriči, a vse skupaj ji nič ne pomaga. Se bo že privadila. —

Ljudje so se pričeli vračati v dvorano iz bifeja in Jack ni več slišal pogovora obeh tujcev.

Po končani predstavi pa sta oba tako hitro izginila, da ju ni mogel več najti.

Sumljiva sta se mu sicer dozdevala, toda, da onadva vesta kje je Mary, o tem se mu ni niti sanjalo.

*

Dva dneva po teh dogodkih sta Fred in Bugovskij zopet posetila starega Rosenfisch. Starec je bil mrk in slabe volje. Hladno ju je sprejel v svojem salonu.

— Po pogodbi imava danes nastopiti delo, je dejal doktor, — in kakor lahko vidite, izpolnjujeva pogodbo jako natančno.

Rosenfisch je prikimal.

— Prav, prav. Ljubše bi mi bilo, ako bi prišla in dejala: Mary sva našla.

Doktor in Fred sta se nasmehnila, Bugovskij je cinično pripomnil:

— Morda bi se nama posrečilo doseči tudi to Mister, toda s to nalogo naju vi niste poverili.

Rosenfisch je pogledal doktorja, s tolikim cinizmom je izrekel ta one besede. Toda doktor je napravil tako nedolžen obraz, da je Rosenfisch rekel:

— Vem, da si ne moreta predstavljati mojih občutkov ob tej nenadni izgubi svojega otroka. Tudi vama ne želim nikdar takšnih. Toda prišla sta radi tistega načrta in ne poslušati betežnega starca.

Stopil je k svoji veliki blagajni, jo odprl in vzela iz nje veliko kuverto, v kateri je imel spravljen načrt. Počasi je vzela načrt v roko ter ga izročil doktorju. Nato je pritisnil na gumb zvonca.

Takoj nato je vstopil sluga.

— Odvedi ta dva gospoda v tovarno in ju priporoči inženirju Allanu.

Sluga se je poklonil ter povabil oba s seboj.

Pred hišo je stal že pripravljen avto, ki je vse tri odpeljal proti Rosenfischovi tovarni.

Ko so prispeli tja, je sluga odvedel oba v pisarno inženirja Allana.

To je bil še razmeroma mlad mož, energičnega nastopa in lepega, pravilnega obraza. Ko mu je sluga priporočil oba moža in se vrnil z avtomobilom domov, se je Allan okrenil k njima.

— Veseli me gospoda, da vaju imam čast spoznati. Mister Rosenfisch me je že pred časom informiral o iznajdbi, ki bo baje pomenila na našem polju pravcato revolucijo. Kakor bi se iskreno veselil vajinega uspeha, ker odkrito povedano, veselim se iskreno vsakega novega uspeha, na tehničnem polju, vendar skoro dvomim v možnost izpeljave vajinega načrta. Vendar pa smeta v vsakem oziru računati na mojo pomoč.

Doktor se je teatralno priklonil.

— Hvala lepa Mister Allan za tople želje. In sedaj mislim, ni nobenega vzroka več, da bi še nadalje odlašala z delom. Prosim torej!

Allan ju je odvedel v oddelek, ki je bil že pripravljen za nju.

Ko jima je odkazal stroje, se jima je priporočil ter odšel nazaj v svojo pisarno.

*

Nekega večera najdemo Jacka zopet med onimi možmi.

— Torej mojster, je dejal Peter Močni, — zaenkrat nismo mogli dognati še ničesar, kar bi nam moglo pokazati vsaj malo sledi. Vendar pa smo izvedeli, da je hodil okrog Rosenfischove hiše nek mlad mož in se sumljivo ogledoval. To nam je povedal policijski stražnik, ki je imel tedaj službo. Vendar je smatral dotičnega mladega moža za kakega Rosenfischovega služabnika in se za to ni brigal še nadalje zanj. —

Jack je vzdihnil:

— To je prokleto malo. Kje naj sedaj iščemo tega mladega moža, pri tem pomanjkljivem opisu?

— Našli ga bomo, je odločno odvrnil Peter. — Našli ga bomo

mojster in če ga moramo iskati prav v peklju. Zanesi se na nas!

Hvaležen Jackov pogled ga je zadel.

— Pa še nekaj možje, da ne pozabim! Pred dnevi sem bil v Metropolisu in slučajno sem prisluškoval pogovoru dveh neznanih mož. Eden izmed njiju je bil žid, to se mu je poznalo na obrazu, drugi pa je moral biti jako izobražen človek. Med svojim pogovorom sta često omenila ime Jack in pa neko golobico. Seveda ne vem, ako bi

naj bilo to v kaki zvezi s to zadevo, toda na vsak način je bil njun pogovor sumljiv. —

Možje so prikimali.

— To si je treba dobro zapomniti! V zvezi z izginotjem Rosenfischeve hčerke, ne smemo izgubiti nobene, tudi najmanjše podrobnosti, ki bi le količkaj kazala v to smer.

Še dolgo so ostali tisti včer možje skupaj in se šele pozno v noč razšli.

(Se nadaljuje.)

Krvavi Maroko.

Doživljaji Slovenca, ki je bil Abd-El-Krimov šejk

Spisal: Edvard Oblak. — Ponatis prepovedan.

(Nadaljevanje.)

II.

Propast Elvire.

Drugi dan je kazalo mojega kronometra kazalo pet v nastopajočem dnevu, ko sem nastopil službo. Neka nagla izprememba je nastala na nebeškem svodu, na katerem so viseli gosti, črni oblaki. Jadra so se pričela hitro napenjati. Spustil sem se v strojni oddelek, pregledal svoje ponosne motorje ter se činično nasmehnil. Vrgel sem pogled na barometer, prestrašil sem se, kri se mi je zledenela v žilah, kazalo je padlo in njegov vrh je kazal na debele črke „Tempete“.

Pohitel sem na palubo, poklical mehanika, ki se je ravno odpravljal k počitku. Ko je zaslišal moj poziv, se je hitro vrnil.

Obstal je pred menoj. Vrgel je pogled na nebo, na katerem ni bilo opaziti niti ene zvezde.

Povesil je glavo, njegovo lice je pobledele kot stena in tiho je dejal:

— Maestro me parese gue el Tajfun nos ira a tomar. (Mojster, mislim, da nas bo zajel tajfun!) —

V tem trenutku je besno zasikal veter skozi zrak in s tako silo zadel ob sprednje jadro, da so se horizontalne katarke z velikim škripanjem zrušile na palubo.

Tožeče se je zazvonil brodski zvonec skozi pobesnelo noč. „Alarm!“

Čez par trenutkov je bila vsa posadka na palubi ter pričela s pripravami za reševanje pod vodstvom starega Garcie, čigar glas se je razlegal po palubi.

Valovi so se hitro dvigali in veter je postajal močnejši. Naša Elvira je, kakor orehova lupina, skakala po valovih.

Morski element je dosegel vrhunec svojega besnila. Ogromne morske trombe so se kakor spiralne stonnice, dvigale proti nebu. Velikanski valovi so strahovito udarjali v kljun naše Elvire, ki je svoj kljun zarila globoko v morje. Strahovit val ji je udaril v bok. Ta udarec je bil tako strašen, da je vrgel ložarja s tako silo ob tla, da mu je počila lobanja in so se možgani raztresli po palubi, kjer so se pomešali z umazano nafto.

Orjaški veter je lomil katarke, ki so z tožečim glasom padale na palubo. Gigantski valovi so prali palubo, noseči s seboj vse predmete, čeprav so bili privezani z debelimi verigami. Vrata boka so bila vdrta, voda je naglo prodirala v notranjost broda.

III.

S. O. S.

Mornarji so kleli in vsaka tretja beseda je bila: „Tajfun!“

Tajfun se je razširjal ter vhal v vse dele broda in telesa. Valovje se je dvigalo kakor pijavke,

ter grabilo svoje žrtve. Telegrafist je hladnokrvno oddajal znak: S. O. S.

Rešite naše duše! Rešite naše duše! Naše duše rešite! Sedaj ali nikoli! In vedno isto...

S. O. S... S. O. S...

Voda je vedno besneje prodirala v notranjost broda. Strojni oddelek je bil poplavljen. Voda nam je že segala do kolen in je rapidno rasla. Zaprl sem volan orjaškega motorja. Voda je stalno naraščala in dosegla že tanke, kar bi moglo povzročiti katastrofo eksplozije. Srce mogočnega Dieselmotorja ni več bilo. Njegova ritmična in monotona simfonija je prenehala.

Mehanik me je zagrabil za roko ter me vlekel proti izhodu. Odklonil sem njegovo pomoč. Ne! Ne! Moji ponosni motorji, ne bom vas zapustil, moja duša pripada vam, kakor ste vi pripadali meni. Legel bom z vami v globoki labirint oceana.

Še enkrat je šla mimo mene vsa moja preteklost, ki mi je bila v tem trenutku tako blizu. Oj Slovenija moja, kje si mila domovina? Mati moja, mati! Ne jokaj za svojim sinom, ki je zakopan živ. Oh moji mili sestri! Olimpia, Meri in dragi brat Karle, ne jokajte za svojim bratom Edijem!

Naenkrat se mi je izvil iz grla divji glas:

— Olga! Dona Olga! —

Neka nevidna sila mi je šepeotala:

— Edvard! Si pozabil svojo Olgo? Ali jo boš pustil da umrje v svoji odaji? Oblak! Oblak! —

Ne vem, kje sem našel ogromno silo. Izvlekel sem se iz vodenega groba, ki mi je segal že do vrata. Pograbil sem rešilni pas, stekel skozi palubo, kjer me je velik val vrgel ob tla, da sem zglavo priletel ob neki vijak. Za trenutek se je pordečil od krvi, a takoj nato ga je izprala slana voda.

Tudi moja bolečina je trajala samo sekundo. Ah Bog, v tej borbi traja vse le eno sekundo. S težavo sem se dvignil ter stekel proti salonu. Ob vhodu sem hotel zakričati, toda glas mi je obtičal v grlu.

Neka fenomenalna spirala me je dvignila v zrak ter me vrgla preko palube v morje. V tistem trenutku sem videl, kako se je Elvira naglo okrenila ter izginila z morskega horizonta, noseč s seboj svoje žrtve.

Ono, kar je na tisoče človeških rok zgradilo v tolikih dneh in mesecih, je priroda za sekundo uničila.

IV.

Edini rešeni brodolomec.

Še nekaj časa sem se boril z valovi, ki so me premetavali, kakor kos lesa. Naenkrat sem zadel ob ogromen kos jadra, moj pas je našel neki klin, na katerega se je nataknil. V glavi se mi je pričelo blesti. Kaj se je zgodilo z menoj, ne vem...

Operacijska miza in na njej jaz! Začudeno zrem v štiri ljudi v belih plaščih, z mongolskimi očmi, ki zrejo v mene ter se zadovoljno smehljajo. Za mojo glavo tiktaka električni instrument. Ne vem, če ne sanjam. Da bi se prepričal, sem izvlekel roko izpod pregrinjala, s katerim sem pokrit. Pomel sem si oči. Resnično živim! Sarkastičen smehljaj se mi pojavi na licu.

Nekdo z belo tuniko, rumenim licem ter velikimi očali se mi približa ter me smehljaje vpraša:

— Vous parlez français, jeune homme? —

— Oui monsieur! —

— Jaz sem major doktor Konamuri, šef-zdravnik vojnega broda „Ika-ga“ japonskega imperija! Kriza je prešla. Vodo smo vam izčrpali. Rešeni ste! 74 ur ste bili nezavestni. Dobili smo poziv S. O. S z Elvire. Križarili smo ob obali Sumatre. S polno paro smo pohiteli proti mestu katastrofe. Čez 27 ur smo dospeli na mesto. Tajfun je prenehal. Mogli smo samo še konstatirati, da se je Elvira potopila. Deset ur smo neumorno iskali žrtve. Zastonj! Elvira je odnesla svoje žrtve s seboj v morsko globino. Že smo hoteli zapustiti tragično grobišče ter odpluti proti severu. Tedaj so ostri pogledi naših mornarjev opazili ogromen kos lesa in na njem človeško telo. Dvignili smo vas na brod, opazil sem, da

vam srce še vedno bije, lotili smo se takoj reševanja in sedaj hvala bogu, smo vas rešili. —

Podal sem mu roko, ki mi jo je krepko stisnil. Vesel sem bil svoje rešitve, toda še večja je bila moja žalost za izgubljeno Elviro ter za vernimi tovariši, ki jih je odnesla s seboj.

Življenje na brodu je potekalo kar najlepše. Dobra hrana in prijazni japonski mornarji. Štiri dni kasneje smo dospeli v Jokahamo. Cela kopica novinarjev je čakala na obali na pristanek „Ika-ge“, broda rešitelja.

Novinarji so me obsuli z vprašanji. Fotografski aparati so škrtali.

Najbolj jih je interesirala upoda denarnega magnata.

— Ste videli, če je Vilalta skušal rešiti dono Olgo? —

Za mrtvega so ga proglasili, a je živ.

V Upsali vzbuja mnogo pozornosti slučaj nekega moža, ki so ga oblasti proglasile že dvakrat za mrtvega, a je še vedno živ.

Erik Westerström je star 74 let. Že v zgodnji mladosti je imel nagnjenje do potepanja. Nekega dne, tedaj je bil star šele deset let, ga iz šole ni bilo domov. Njegovi starši so se takoj obrnili na policijo, ki je storila vse, da bi dečka našla. Toda Erik se je vrnil šele čez mesec dni. Bil je ves raztrgan in izčrpan ter je pripovedoval, da se je klatil po okolici Upsale. Zato so starši sklenili dati dečka v neki internat, kjer bi bil pod stalnim nadzorstvom. Toda dečko je pobegnil tudi iz tega zavoda. Bilo mu je 29 let, ko je odšel z doma, tedaj so mislili, da za vedno. Njegovi starši so umrli in po desetih letih je bil Erik, na zahtevo svojih sorodnikov proglašen za mrtvega. Njegov delež dedščine so seveda dobili sorodniki. Zopet je preteklo nekaj let, ko se je naenkrat Erik vrnil v hišo svojega očeta. Sorodniki so ga prijazno sprejeli in ukrenili pri oblastih vse potrebno, da se je Erika proglasilo zopet za živega. Toda Erik je strpel le malo časa v svo-

To sem hotel tudi jaz njih vprašati. Vendar sem jim odgovarjal na stavljena vprašanja.

Vsi japonski časopisi so drugi dan prinesli mojo sliko z dolgimi članki.

Obrežna kapitanija me je vzela pod svojo zaščito. Dva meseca sem ostal na Japonskem. Moral bi iti v Evropo, da bi tam uredil odškodnino, ki sem jo imel dobiti od neke zavarovalnice.

Jokahamska obalna kapitanija mi je dodelila brod „Tasmanijo“, s katerim sem se vrnil v Evropo. V Marseju sem se izkrčal. Vsled pretrpljene katastrofe sem bil toliko preplašen, da me morje ni več tako omamljalo. Sklenil sem, da grem daleč tja, kamor ne sega moč morskih valov.

Odpotoval sem v Pariz.

(Se nadaljuje.)

jem rojstnem kraju. Čez par mesecev je zopet izginil brez sledu. Ker dvajset let ni bilo o njem nobenega glasu, so vsi bili prepričani, da je Erik umrl in oblasti so ga v drugič proglasile za mrtvega. Pred dnevi pa se je pojavil na magistratu v Upsali star mož, ki se je legitimiral kot Erik Westerström. Zopet so ga proglasili za živega in sedaj vsa Upsala pozorno zasleduje, ali ne bo morda Erik, kot 74 letni starec, odšel še enkrat po svetu.

Katastrofa „Letečega hotela“.

Bagdad. Kakor javljajo iz oaze Rutbah, so našli trupla dveh potnikov in treh članov posadke nekaj metrov od ponesrečenega holandskega letala „KIM“, takozvanega letečega hotela. Truplo tretjega potnika so našli v njegovi kabini, truplo inženerja pa med razvalinami letala. Vsi so bili, kakor izgleda, na mestu mrtvi. Eno kolo, propeler in del repa so našli v precejšnji oddaljenosti od ostalih delov. Poštne vreče so ostale nepoškodovane. Ob razvalinah letala je sedaj pristalo nekaj vojaških letal, ki so prihitela na pomoč.

Moderna pravljica.

Še danes najdemo pravljice, ki so sicer precej drugačne, nego nekoč, ker imajo opravka s tehničnimi pripomočki, a so ravno tako romantične in pri tem — resnične.

sklenil, da mora pevko osebno spoznati. Grof ni miroval, peljal se je v London in ni prej počival, dokler se ni spoznal s pevko, ki se piše Erna Becke. Je pa ravno tako

Pravljčna poroka: Grof Caneva di Rivarola se je preko radia spoznal s pevko Erno Becke, se zaljubil vanjo in jo poročil.

Mlad italijanski veleposestnik, grof Caneva di Rivarola, je sedel v svojem kadilnem salonu ter poslušal radio. Imel je vovljeno Anglijo in naenkrat je iz zvočnika zadonel krasen ženski glas. Ta glas ga je takoj in tako očaral, da je

lepa, kakor njen glas. In konec? Na vsak način srečen! Ona je ugaljala njemu a on je bil všeč njej. Oba, ki sta se na tako čuden in romantičen način spoznala, sta sedaj srečna. Pred par dnevi sta se poročila.

Kronika dogodkov iz celega sveta.

Tihotapstvo ljudi v Palestini.

Bukarešta. Računski uradnik rumunskega broda „Dacia“ Joan Mija je bil od sodišča v Haifi obsojen na šest mesecev zapora, ker je hotel mlade židovske delavce vtihotapiti brez predpisanih certifikatov v Palestino.

Epidemija malarije na Ceylonu.

Colombo. V okrožju Kegalije je obolelo četrť milijona ljudi na malariji. Skoro 5000 ljudi, med njimi 1000 otrok, je umrlo. Smrtni slučajji so posebno med ženskami jako številni. Mnogi člani zdravniškega zbora bolnice v Kegaliji so z de-

lom tako preobloženi, da so popolnoma izčrpani.

Smrtna žrtev slabe šale.

Praga. Nepremišljena šala je terjala v Jaromu smrtno žrtev. Vojak Johan Hromadka je stal na straži pri smodnišnici. Naenkrat je zaslišal ponoči neki ropot in predpisno je zaklical: Stoj, kdo tam? Ker ni prejel odgovora, je v smeri, odkoder je prihajal ropot, oddal strel, ki je zadel njegovega tovariša, 22 letnega Franca Sedmika ter ga usmrtil. Sedmik je v spremstvu nekega svojega tovariša odšel k smodnišnici, da bi zamenjal Hromadko. Sedmik ga je hotel za šalo

prestrašiti in se je skrnil za drevo ter delal ropot s svojo puško.

Poljski Dillinger umrl.

Varšava. V bolnici v Rzeszowu je umrl znani bandit Maczuga na posledicah rane, ki jo je dobil pred kratkim o priliki poskusa bega.

Štiri milijarde dolarjev za pobijanje brezposelnosti.

Washington. Kakor javljajo na merodajnem mestu, namerava predsednik Roosevelt zahtevati od kongresa 4 milijarde dolarjev za javna dela, pri katerih bodo zaposleni izključno le brezposelni.

Velike poplave v Los Angelesu.

Los Angeles. Pred kratkim je divjal nad Los Angelesom hud vihar z močnimi nalivi. V Los Angelesu so mnoge hiše pod vodo. Telefonske zveze so pretrgane. Ceste so podobne rečnim strugam. Rdeči križ pripravlja obsežno reševalno akcijo.

Sestanek Male antante v Ljubljani.

Ljubljana. V Ljubljani so se sestali ministri Male antante, in sicer gg. Jevtič, Beneš in Titulescu. Zavzeli so svoje stališče k dogovorom med Lavalom in Mussolinijem v Rimu. Ob tej priliki je prišlo v Ljubljano mnogo inozemskih novinarjev.

Šport drugod in pri nas.

Artens je zmagal v St. Moritzu.

St. Moritz. Pri teniškem turnirju v St. Moritzu je zmagal Artens nad Fletscherjem z 6 : 4, 6 : 3.

Nov damski svetovni rekord na 500 metrov.

Američanka Knightova je v plavanju na 500 metrov prosto postavila nov svetovni rekord z 6 : 59, 4.

Campbell lovi nove rekorde.

Znani dirkač Campbell bo s svojim dirkalnim avtom „Blue Bird“ zapustil Anglijo. Nove rekordne poizkuse namerava Campbell napraviti 20. februarja v Daytonu. „Modri ptič“ je opremljen z motorjem za 2450 konjskih sil in za

katere se kot gorivo uporablja alkohol. Popolnoma nova je erodiranična oblika karoserije, od katere Campbell pričakuje stopnjevanja hitrosti.

Dve tekmi v hokeyu na ledu.

Ilirija je imela v gosteh v soboto in nedeljo hokey moštvo Villacher S. V. Prvi dan je Ilirija zmagala z 2 : 0, drugi dan pa je tekma z 1 : 1 ostala neodločena. Z igro ilirijanskega moštva smo lahko zadovoljni.

Otvoritev skakalnice na Slemenu.

V nedeljo so na Slemenu otvorili novo skakalnico. V skokih je dosegel prvo mesto Baebler (SK Ljubljana). Tudi v drugih disciplinah so odnesli prva mesta Slovenci.

Londonski molilci satana.

Kupčija s koncem sveta. — Scotland Yard in satan.

London. Najodličnejša mestna četrt. Tam stanuje Mister Randolph Cosely. Vso svojo učenost je stavil na razpolago elegantnim damam, ki so njegovo razkošno samsko stanovanje direktno oblegale. Največ so bile to starejše dame, vedno dobro situirane, katerim je Cosely delil svojo učenost. Vsem tem damam ni bilo do mastnega denarja, ki so ga plačevale Coselyju, ker bo itak kmalu konec sveta. Tako je namreč napovedal Cosely in dame ter damice so mu za to opozorilo plačale ogromne zneske. Neka dama mu je dala deset tisoč funtov, neka znana filmska igralka nič manj in neka vdova mu je izročila ves svoj nakit.

Škoda, da je v to idilo posegel Scotland Yard (angleška policijska direkcija). Pred dnevi so se pojavili detektivi v razkošnem samskem stanovanju. Našli so gnezdo seveda prazno. Neko slutnjo je vendar moral imeti Mister Cosely, ker drugače si policija ni mogla razlagati nenadnega bega.

Šefinspektor Baywater se je podal takoj na delo. Posrečilo se mu je v silvestrovi noči zasačiti tajno

družbo, ki se je sama nazivala „Molilci satana“. Najbolj zanimivo pri tem je dejstvo, da so pristaši tega društva ljudje iz najvišjih londonskih krogov. Pri svojih sestankih, ki so se vršili v nekem elegantnem nočnem klubu, so se razvrstili v devet vrst, medtem, ko je eden izmed njih molil „molitev satana“. Ostali so se zatopili v neke vrste zamaknjenost uverjeni, da se jim neko noč prikaže satan. Ker pa je preteklo mnogo noči, ne da bi se satan prikazal, so odposlali nekaj članov te bratovščine, da mu gredo nasproti. Tako so izginili štirje ljudje iz te družbe. Trije moški in ena ženska. Nobenega izmed njih do danes še niso našli. Izginili so, skoro gotovo na povelje nekega tajinstvenega ukaza, v londonskem podzemlju.

Krik, ki so ga dvignili njihovi sorodniki, je napotil policijo, da je posegla vmes ter končno razgnala gnezdo molilcev satana. Za izginulimi pa seveda ni nobenega sledu.

Maščevanje ločene žene.

Kapitan Mario Serabonetty vozi že sedemnajst let na progi Los Angeles — Hongkong. Ko je pristal brod v začetku leta v Hongkongu in so častniki dobili ameriške časopise, je čital kapitan vznemirljivo morilsko poročilo.

V Sidneju so našli umorjenega farmreja Jogeba. O morilecu je manjkala vsaka sled. Umora je bila osumljena neka ženska po imenu Conchita. Ta je bila pred šestimi leti še žena kapitana. Bil je njen drugi mož ter se je ločil od nje. Pretekel je mesec. Parobrod kapitana Serabonetvija se je nahajal še vedno v luki Hongkonga. Dne 17. februarja pa je doživel kapitan nekaj značilnega. Ko je zapustil za trenutek jedilnico hotela, v katerem se je nahajal s častniki in svojimi prijatelji, je planil nanj iz zasede neki mož ter ga hotel zaboiti. Kapitan pa se je pravočasno okrenil, izbil napadalca nož iz rok ter ga obvladal. Morilec je bil neki bivši mornar, ki se je potikal po

špelunkah ter se preživljal od raznih temnih poslov. Kapitan z možem ni imel nikoli nikakega opravka in je bilo zato jasno, da je imel od nekoga naročilo, da ga umori. Preiskava ni prinesla nobene jasnosti v misteriozni slučaj. Mož je bil obsojen, toda njegovega nalogodajca niso mogli najti. V avgustu je kapitanov brad zopet dvignil sidro. Jadral je nazaj proti Los Angelesu. Kapitan, ki je imel sicer jako trdno naravo, je po napadu trpel na nervoznosti ter je živel v večnem strahu, da ga bo zopet kdo napadel. Njegove sumnje so se kmalu izkazale kot upravičene. Parobrod je bil komaj dva dni na poti, ko se je nekdo vtihotapil v njegovo kabino. Ker je slabo spal, je kapitan slišal prišleca, skočil po konci, planil na senco ter z vso močjo udaril. Ko je napravil luč, je dognal, da je človek, ki leži pred njim na tleh, njegova ločena žena, ki se je, preoblečena v možkega vtihotapila na parobrod. Njena preobleka je bila napravljena tako popolno, da jo on ni mogel prepoznati. Ko se je gospa Conchita zopet zavedla, so jo zaslišali. V začetku se je branila izpovedati svoje namere. Priznala je le, da kapitana smrtno sovraži, ker jo je zapustil. Ko so ji pa povedali, da je bil odkrit tudi umor njenega prvega moža, je priznala, da si je nadela nalogo maščevati se nad možmi, ki so jo razočarali. Tudi morilec v Hongkongu je bil najet od nje. Ker pa se je tedaj napad ponesrečil, je hotela sedaj sama umoriti svojega drugega moža.

Po svetu.

V treh mesecih ukradenih — 50 avtomobilov.

Berlin. Sodišče v Berlinu je izreklo te dni obsodbo nad neko tolpo, ki je v času od februarja do aprila pr. l. pokradla preko 50 avtomobilov. Od glavnih obtožencev je dobil 20 letni Emil Schulze 5 let ječe, njegov tovariš Kurt Klement in 21 letni Struck 4 leta. Po prestani kazni bodo vsi obsojenci pod policijskim nadzorstvom.

Naše zdravje.

Pri veliki vročini so nožne kopeli prav tako priporočljive, kakor so dobrodejne. Posebno v tekočem potoku.

Kaj je treba pri tem pripomniti?

Nožne kopeli v mestih niso ravno idealne, ker je navadno rečna voda skrajno umazana.

Predolgo zadržanje v hladni vodi je seveda škodljivo. Takoj po kopanju se moramo vleči na sonce ali pa se takoj obleči. To je predpogoj, ako hočemo, da nam taka kopelj res koristi.

Kopanje v gozdnem potoku, v zraku brez ozona, je jako blagodejno.

Kakor je za pitje bolj priporočljiva trda voda, tako je za kopanje ugodnejša mehka voda. Pri trdi vodi škodujeta apno in solne sestavine mehki koži, kar tudi velja za enega izmed pogojev lepote.

Tudi masaža je potrebna za dosego lepe kože. Vsaka dama, ki hoče imeti res lepo, mehko kožo, naj se da vsako leto 14 dni zaporedoma masirati ter se natreti z dišečimi mastmi. Na ta način se ohrani koža mehka, polna krvi in mladostna. Kajti ni lepšega pri ženski, nego mladostno in sveže telo.

Nadaljne vplive, ki škodujejo lepoti, bomo obravnavali v naslednjih člankih.

(Se nadaljuje.)

Za naše gospodinje.

Izboren jabolčni kompot za bolnike — in zdrave.

Olupi jabolka in jih devaj takoj v mrzlo vodo, da ne postanejo rjava.

Ko voda zavre, deni vanjo limoninih olupkov. Nato vsako jabolko posebej nareži na tanke rezine in jih devaj v vrelo vodo. Prideni pol cele vanilije in sladkorja.

To pusti kuhati, da so jabolka popolnoma mehka, nakar jih postavi na hladen prostor, da se shladijo. Na ta način ostanejo jabolčni krljji lepo celi in ne postanejo rjavi.

Razpisujemo nagrade.

Dragi čitatelji! Danes Vam nudimo možnost, da dobite lepo nagrado, ako ste le količkaj iznajdljivi. Poskusite, morda Vam bo sreča mila!

Iz zlogov:

Imo — po — ju — gom — slon — ni — va
gi — v — je — oč — om — sl.

sestavite, za nas Jugoslovane, zelo potreben izrek. Zlogi, pa tudi posamezne črke so zmešane!

Rešitve sprejemamo do vključno 25. januarja 1935. Pravico do nagradnega tekmovanja imajo samo naročniki našega lista, ki imajo poravnano naročnino za pol leta v naprej, t. j. Din 24.—, in sicer najkasneje do razpisanega roka. Stari naročniki lahko nakažejo razliko, ako imajo poravnano naročnino za manj nego pol leta, novi naročniki pa morajo nakazati polletno naročnino.

Nagrade:

1. Din 300.— v gotovini,	6. gitara,
2. Din 150.— v gotovini,	7. blazina za otomano,
3. fina gitara,	8. čajna pupa,
4. fine koncertne citre,	9. čajna pupa,
5. fine koncertne citre.	10. —20. knjižna nagrada.

Nagrade se bodo izžrebale. Žrebanje se vrši dne 28. februarja 1935 pri enem izmed ljubljanskih odvetnikov (ime javimo naknadno). Imena nagrajencev se priobčijo po žrebanju v naslednji številki našega lista.

Rešitve je pošiljati v zaprti kuverti na naše uredništvo. Na kuverti naj se označi: Nagradno tekmovanje. Naročnino mora vsak tekmovalec nakazati po nakaznici upravi lista ali pa od iste zahtevati položnico!

Teden dni filma.

Zvezda se utrne...

To je velik film Josepha Schmidta, slavnega pevca, majhne in neznatne postave, ogromnega in božanskega glasu. V tem filmu igra Joseph Schmidt samega sebe, malega neznatnega moža, ki se ima zahvaliti zgolj slučaju, da ga odkrijejo. Vsebina mu daje možnost, da pride njegov krasni glas in igralski talent do popolne veljave. Eva Panzner, ki je v letošnji filmski konkurenci zasedla prvo mesto, nastopa prvič v tem filmu. Ona igra dekle, ki pri velikem filmskem podjetju priporoči svojega Josepha za angažma, katerega končno tudi dobi. V tem lepem filmu nastopajo še Egon Jordan, Herbert Hübner, Alfred Neugebauer, Elizabeta Markus in Rudolf Carl. Režijo vodi Maks Neufeld. Ko je bila te dni premijera tega filma na Dunaju,

je bil Schmidt osebno navzoč. Publiko mu je prirejala tak aplavz, da je moral Schmidt po končani predstavi ponoviti večkrat nekaj pesmi iz filma.

Anekdota iz vojaškega življenja.

Vojni kurat Janez Vočulka je bil hud radi nemorale, ki se je razpasla med vojaštvom. Svojo pridigo vojakom, je končal takole:

— Gospod je dejal apostolom: Pazite na moje ovce. In dragi vojaki, ko pride dan in bomo stali vsi pred božjim prestolom, verni in neverni, tedaj bo gospod zaklical: Janez k meni!

Jaz se pa ne bom javil. In gospod bo ponovno zaklical: Janez, k meni! Toda še vedno se ne bom javil. In ko bom tretjič poklican

pred gospoda, bom stopil pred prestol in zardeval bom od sramu...

Gospod bo vprašal: Janez, kje so tvoje ovce?

Jaz pa bom moral odgovoriti osramočen: Gospod, jaz nimam ovc, imam samo pujske! —

Raketin humor.

— Prosim parketni sedež. —

— Za Marto? —

— Za božjo voljo ne tako na glas. Moja žena stoji za menoj. —

* * *

— Postrešček hitro, hitro! —

— Sem že tukaj! —

— Moja prtljaga je izginila. —

— Potem me pa ne rabite več. —

* * *

Učitelj: — Zakaj je som požrl preroka Jona? —

Učenec: — Ker je bil Jon le majhen prerok! —

* * *

Zdravnik: — Vaša temperatura se je dvignila že na 40 stopinj. —

Borzni posredovalec: — Pri 41 prodati! —

* * *

— Temu možu ste ukradli jajca. Imate zato kako opravičilo? —

— Da, mislil sem, da so sveža! —

* * *

— Kakšen je tvoj novi učitelj? —

— Jako pobožen mož! —

— Kako pa to veš? —

— Vedno, kadar mu odgovorim na kako vprašanje, sklence roki ter zakličo: Moj Bog! Moj Bog! —

* * *

Vedeževalka: — Vaša žena bo lepa, plavalaska in bogata.

— Lepo. A sedaj mi še povejte, kaj naj storim s svojo sedanjo ženo?

Iz neke ponudbe za službo: Pred letom sem bil zaposlen v neki trgovini z zlatnino. Imel sem torej dovolj časa in prilike, da sem si marsikaj prisvojil...

* * *

— Ali je ta pes zvest?

— Pa še kako! Svojo zadnjo kost bi delil z vami.

* * *

— Povejte dragi mož, ali so se v tem mestu rodili veliki možje?

— Odkar jaz pomnim, so se rodili samo majhni otroci.

* * *

— Zakaj me tako gledaš dečko?

— Mama je rekla, da imate oslovsko ušesa, pa bi rad videl, če je res.

* * *

— Inženir Majer je imenoval svojo hčerko Elektra.

Ravnatelj plinarne: — Nič zato. Naša Lenka naj se imenuje odsej Gasandra.

KRIŽANKA ŠT. 7.

1	2		3	4	5	6	7	8						
		9			10			11					12	
		13			14			15					16	
		17			18			19					20	
21					22			23					24	
25					26			27					28	
					29			30					31	
					32			33					34	
					35			36					37	
38					39			40					41	
42					43			44					45	
					46			47					48	
					49			50					51	
					52			53					54	

Pomen besed:

Vodoravno: 1. afriško pleme; 3. doba; 5. cvetlica; 7. del žival. telesa; 9. grški bog; 10. lev (srbohrv.); 11. poljsko ime; 13. ni razbit; 14. zaboj (srbohrv.); 15. izraz žalosti; 16. kratica za lastnoročno; 17. morska žival; 18. sorodnik; 19. nosijo ženske; 20. šport; 21. vrednostni papir; 22. ni star; 23. otok v Dalmaciji; 24. posoda; 25. italj. spolnik; 26. se sliši največ v vojni; 27. del cerkve; 28. ime filmskega komika; 30. domača žival; 31. ptič; 32. zver; 33. sanctissima (kratica); 34. orožje; 35. glasbeni izraz; 36. stara mera; 37. svetopisemska oseba; 38. zabava; 39. reka v Egiptu; 40. oblika glagola piti; 41. znana slovenska industrija; 42. ik; 43. rastlina; 44. rabi mizar; 45. čistilno sredstvo; 47. ni dan; 48. posledica zločina; 49. slišijo rade ženske; 50. nikalnica; 51. rabi šivilja; 52. šport; 53. cvetlica; 54. vladarski naslov.

Navpično: 1. kuh. potrebščina; 2. nada; 3. naravni pojav; 4. števnik; 5. čarovnik; 6. beseda, ki izraža bolečino; 7. bolezen; 8. števnik; 9. števnik; 10. industrijska bilka; 11. moško ime (tuje); 12. pes; 13. rabi piskrovezec; 14. barva; 15. svetopis. oseba; 16. voda v trdi obliki; 17. ošiljen kos lesa; 18. ima vsak sad; 19. zabavni lokal; 20. šahovski izraz; 21. žival; 22. del obraza; 23. hodnik pod zemljo; 24. jahalni izraz; 26. obrtnik; 27. del semena; 28. ameriško moško ime; 29. konec sulice; 30. rastlina; 31. najskrajnejša točka; 32. kamor želimo vsi; 33. posoda; 34. geometrijski izraz; 35. pokoj; 36. vpitje; 37. rabi mizar; 38. je nevarno; 39. ni dan; 40. usnjat trak; 41. izdelek umetnika; 43. kraj za hojo; 44. zver; 45. doba; 46. perzijski kralj; 47. nikalnica; 48. časovni prislov; 49. italj. spolnik; 50. krajevni prislov.

Rešitve do 24. t. m.